

கேரளன் இரும்பொறை

[ஓரங்க நாடகம்]

29549

ஆசிரியர் :

P. பச்சையப்பன்

தமிழ் நூல் நிலையம்

வில்வாரணி (N.A.)

1968

கேரளன் இரும்பொறை

[ஓரங்க நாடகம்]

ஆசிரியர் :

P. பச்சையப்பன்

தமிழ் நூல் நிலையம்

வில்வாரணி (N. A.)

1968

படைப்பு

இது 1955-இல் உதகையிலிருக்கும் கேரளர் கழகத்தின் வெள்ளிவிழா மலரில் வெளிவந்தது. இப்போது நம் நிலயத்தின் முன்னாள் தலைவரும் புரவலரும் புலவருமாக விளங்கிய காலஞ்சென்ற நிம்மன-சுப்பராயச் செட்டியார் அவர்கள் நினைவு மலராக வெளிவருகிறது.

முன்னுரை

வித்வான். செ. வேங்கடராம செட்டியார்

முன்னுள் தமிழ்த் துறைத் தலைவர்,

வேங்கடவன் கல்லூரி, திருப்பதி.

தற்போது, தமிழ் விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைப்

பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர்.

ஒரு செய்யுளைப் படிப்போர் கருத்து வகையால் பல திறத்தாராவர். பொருள் நோக்கின்றிச் செய்யுளைமட்டும் இசையோடு படித்து இன்புறுவோர் சிலர். சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து படித்து இன்புறுவோர் சிலர். அச்சொல்லையும் பொருளையும் அறிவதோடு அச் செய்யுள் எந்தச் சூழ்நிலையில் தோன்றியிருக்கவேண்டும் என்று அதன் மூலத்தையும் ஆராய்ந்தறிவார் சிலர். தாம் கண்ட செய்யுளைக்கொண்டு காணாத இயைபுடைய-கருத்துக்களையும் தம் கற்பனைத்திறத்தாற்றுகண்டு அதைப் பிறர் நெஞ்சுகொளப் பொருந்தப் புகல்வோர் சிலர். 'கேரளன் இரும்பொறை' என்னும் ஓரங்க நாடகத்தின் ஆசிரியர். திரு பா. பச்சையப்பன் அவர்கள் இறுதியில் கூறிய திறத்தைச் சேர்ந்தவர் என்னலாம். புறநானூற்றில் தாம் படித்து இன்புற்ற இரு செய்யுளைக்கொண்டு அதை ஒரு நாடகமாகத் தொடர்பு படுத்தி அமைத்துக் காட்டி, அதில் புலவரின் அறிவுப் பெருமையையும் வறுமைச் சிறுமையையும் புரவலராகிய கேரள மன்னரின் கொடைத்திறத்தையும் கற்பனைத் திறம் பட விளக்கியிருக்கும் முறைசாலச் சிறப்புடையதாகும்.

இதைப் படிக்கும்போது, கண்ணனிடம் சென்றுவந்த குசேலரையும், சூங்கிலியத்திற்காகத் தாலியை விற்று இறைவனுக்குத் தூபம் அமைத்துவந்த சூங்கிலியக்கலய நாயனாரையும் நினைக்கத் தூண்டுகின்றது. இந்நாடகம் மிகச் சிறிதேயாயினும் இவ்விய எளிய தெளிவான தமிழ் நடையில் இயன்று படிப்போரை இன்புறுத்தும் இயல்பினதாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூலை வில்வாரச் சிவன் தயிழ் நூல்நிலைய வெளியீடாக வெளியிட்டிருப்பதும், காலஞ்சென்ற பெருமதிப்பிற்குரிய என் மாமனார் திரு. நி. சி. சுப்பராயச் செட்டியார் அவர்களின் நினைவு மலராக ஆக்கியிருப்பதும், என் கெழுதகை நண்பர் திரு. பா. பச்சையப்பனாரின் பொதுநல நோக்கினையும் ஒப்புரவொழுகும் போக்கினையும் புலப்படுத்துகின்றன. கிரேக்க நாடகங்கள் பலவற்றை யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் தமிழில் எழில்மிக்க தெளி நடையில் மொழி பெயர்த்துள்ள இவர், தம்மீப் பழம்பெரு நூலாகிய புறநானூற்றில் வரும் இரு செய்யுளைக் கொண்டு கற்பனை செய்து எழுதிய இந்நாடகம், தமிழ்த்தாய்க்குரிய அணிகலனாக விளங்கிப் படிப்போரை மகிழ்ச்சியில் மலரச் செய்யும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இதைப்போன்ற பல நூல்களை இன்னும் விரிவுற வியற்றிப் புகழ்பெற இந்நூலாசிரியர்க்கு இறையருள் துணை நிற்பதாக.

சிதம்பரம்.

செ. வேங்கடராமன்

மதிப்புரை

(வித்வான், மு. சண்முகம் பிள்ளை.)

‘சொல்லாமலே பெரியர், சொல்லிச் சிறியர் செய்வர்’ என்னும் முதுமொழிக்கு இணங்கச் சொல்லாமலே உதவும் இயல்பு பெரியாருக்கு உரியது. ‘வலக்கை கொடுப்பது இடக்கைக்குத் தெரியக்கூடாது’ என்று பிறர்க்குக் கொடுக்கும் கொடைப்பற்றிக் கூறுவதுண்டு.

தமிழக மன்னர்களோ ‘இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்’ எனக் கருதாது, ‘எத்துணையாயினும் ஈதல் நன்று’ எனப் பயனை எதிர்பாராது ஈந்து புகழ்கொண்டனர். புலவர் பெருமக்களுக்கு அவர்கள் அளித்த கொடைத்திறங்கள் வியக்கத்தக்களவாகவுள்ளன. கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி காட்டு வழியிடையே வருந்தியிருந்த வன்பரணரைக் கண்டபோது, அப்புலவர்க்கும் அவரைச் சேர்ந்தோர்க்கும் உணவு ஆக்கி அளித்ததோடு, தன் மார்பில் விளங்கிய முத்துவடத்தையும் பரிசிலாக அளித்து விடைபெற்றுச் சென்றனன் நள்ளியை நோக்கி, ‘உம் நாடு யாது! பேர் யாது?’ எனப் புலவர் வினவவும் மறுமொழி உரைத்திலன் வள்ளல். பின், பிறர் வாயிலாகத் தமக்கு உதவியவன் வள்ளல் நள்ளி ஆவான் என்னும் செய்தியைப் புலவர் அறிகிறார்.

‘எந்நாடோ?’ என நாடும் சொல்லான்;

‘யாரீரோ?’ எனப் பேரும் சொல்லான்;

பிறர் பிறர் கூற வழிக்கேட் டிசினே,

.....

நளிமலை நாடன் நள்ளியவன் எனவே

(புறம். 150 : 22-28)

என நள்ளியின் செயலை வியந்து போற்றும் வன்பரணரின் புறப்பாட்டு நிகழ்ச்சி போலப் பற்பல அருங்கொடை நிகழ்ச்சிகளை இப் புறநானூற்றுத் தொகுப்பில் காண்கிறோம்.

இத்தகைய கொடை வரலாறுகளுள் ஒன்றே கேரளன் இரும்பொறை மன்னன் பெருங்குன்றுர் கிழாருக்குச் சொல்லாது செய்த பெருஞ் சிறப்பு. 'சேரலன்' என்பதனை இக்காலத்திற்கேற்பக் 'கேரளன்' என மாற்றம் செய்ததோடு, இரும்பொறை பெருங்குன்றுர் கிழாருக்குப் பரிசில் நீட்டித்த நிகழ்ச்சியை உட்கொண்டு கற்பனை சிறிது கலந்து எழுதப்பெற்றது இச்சிறு நாடகம். ஓரங்க நாடக மாயினும் குறித்த ஒரு நிகழ்ச்சி முற்றும் சித்திரிக்கப்படும் திறம் உணர்ந்து மகிழத் தக்கது. நிகழ்ச்சியில் ஈடுபடும் மாந்தரின் தகுதிக் கேற்ற நடையமைப்பும் பாராட்டத் தக்கது.

கவிமணி நிலையம், }
சென்னை-53. }

மு. சண்முகம்.

சிறப்புப் பாயிரம்

ஆர். வீரபத்திரன்

(Retd. Tamil Professor, University of Kerala, Travandrum)

வெண்பா

பொன்னும் பொருளும் புதுமனையும் பாவலற்குத்
தன்னையறி யாதளித்த தண்கோதை—மன்புகழை
இச்சையுடனேகற் றின்புறுதற் காமிந்நூல்
பச்சையப்பர் தந்த பரிசு.

சென்னை, }
2-4-'68 }

அணிந்துரை

அ. சுந்தரமூர்த்தி, M.A.,

(உதவிப் பதிப்பாசிரியர், தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம்.)

பலாமரம் 'நான் காய்க்கப் போகிறேன்; பழுக்கப் போகிறேன்' என்று பலரறியப் பறைசாற்றிக் கொள்ளுவதில்லை; மலர்வதில்லை; மணம் வீசுவதில்லை. திடீரென்று ஒருநாள் அம்மரத்தில் பிஞ்சுகள் தோன்றும். பிஞ்சுகள் விறுவிடுவென்று பருக்கும். குறித்த காலத்தில் பெரிய மணமிக்க பலவின் கனி பழுத்து வெடித்துத் தேன் பிளிற்றும்.

மாமரம் பூக்கும். தங்கத் தகடுகளைப்போன்ற தளிர்களாலும், நறுமணம் வீசும் அழகிய பூங்கொத்துகளாலும் இளவேனிலை வரவேற்கும். வண்டுகளுக்குத் தேன் விருந்தூட்டும். பிஞ்சுவிடும். காய்கள் முதிரும். கொத்துக் கொத்தாகப் பழங்கள் பழுக்கும். கனிகளின் மணமும், சுவையும் வாரி வழங்கும். மாமரம் தான் வழங்கவிருக்கும் கனியமுதை முன்னரே தன் பூக்களினால் உலகுக்கு விளம்பரப்படுத்திவிடும்.

பாதிரி ஒரு மலர் மரம். அழகாகப் பூக்கும். பூக்களின் அமைப்பும், எழில் வண்ணமும், நறுமணமும் நம் நெஞ்சை அள்ளும். பாதிரி 'நான் வழங்கப்போகிறேன்' என்று பறைசாற்றும். ஆனால், பூக்கள் வாடி, உலர்ந்து, உதிர்ந்துவிடும். பிஞ்சு விடுவதில்லை, காயில்லை, பழமில்லை. பூத்தும் பலனில்லை.

பெரியவர்கள் தாம் பிறருக்கு ஒன்றைச் செய்யப்போவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளாமலேயே அதைச் செய்து கொடுப்பார்கள்—பலாவைப்போல. சிறியவர்கள், 'கொடுக்கிறேன், கொடுக்கிறேன்' என்று கூறுவார்கள். ஆனால் சொல் பொய்க்காமல் கூறியபடியே கொடுப்பார்கள். கயவர்கள், 'கொடுக்கிறேன், செய்கிறேன்' என்று பன்முறை கூறுவார்கள்; விளம்பரம் செய்வார்கள். ஆனால் சொல்லோடு நின்றுவிடுவார்கள். சொல்லியவண்ணம் செய்ய மாட்டார்கள்.

சொல்லாம லேபெரியர், சொல்லிச்செய் வர்சிறியர்
 சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே—நல்ல
 குலாமாலை வேற்கண்ணாய்! கூறுவமை நாடின்
 பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்!

என்பது நீதி வாக்கியம்.

சொல்லாமலே செய்வதாகிய செயற்கரிய செயலைப் புரியும் பெரியவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவன் பழந்தமிழ் மன்னன் கேரளன் இரும்பொறை. காலம் கழிந்தது. ஆனால் அவன் புழம் உயர்ந்துகொண்டே போகின்றது. தமிழ் உள்ளவரை அவன் புகழ் மங்காது.

கேரளன் இரும்பொறையின் வாழ்க்கையில் நேர்ந்த ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியை எடுத்து நாடக உருவில் நமக்கு விருந்து ஒன்று படைத்துவிட்டார் ஆசிரியர் பச்சையப்பனர்; நாடகம் ஓரங்கம்; பாத்திரங்கள் இருவர் அல்லது மூவர். சொற்கள் எளியவை, இனியவை; அவற்றின் கோவை நெளிவும் பொலிவும் உடையது. நாடகம் ஓரங்கமே கொண்டிருப்பினும் தொடக்கம், விறுவிறுப்பான போக்கு, உணர்ச்சி வேகத்தின் உச்சகதி, எதிர்பாராத முடிவு இவ்வனைத்தையும் கொண்டுள்ளது.

படிப்போரின் உள்ளங்களைத் தொட்டுவிடுகிறார் ஆசிரியர். நாடகம் இவ்வளவு துரிதமாக முடிந்துவிட்டதே என்று நம்மை ஏங்க வைக்கிறார். அவர் இறுதிக் காட்சியை முடித்துவிட்டாலும் புலவரின் முகப் பொலிவும், ஊர் மக்களின் ஆரவாரமும், இக்காட்சிகளைத் தொலைதூரத்தில் மன்னன் தன் மனக்கண்களில் சுண்டுகளிக்கும் தோற்றமும் நம் முன்பு மறைவதில்லை.

அன்பர் பச்சையப்பனரின் படைப்புகள் மேலும் பல தோன்றித் தமிழ் இலக்கிய வளத்தைப் பெருக்கவேண்டுமென்பதே என் அவா.

‘கலைக் களஞ்சியம்’
 சென்னை-5,
 2-4-68.

அ. சுந்தரமூர்த்தி

கேரளன் இரும்பொறை

காட்சி 1

இடம் :—ஒரு பூங்கா.

காலம் :—மாலை.

கேரளன் இரும்பொறையும் புலவர் குன்றுராரும்.

(திரை தூக்கப்படுகிறது)

கேரளன் :—புலவரே, சோழநாட்டுக்குச் சென்றீர்களே, அந்த நாட்டு அரசன் தங்களை எவ்வாறு உபசரித்தான்? விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்.

புலவர் :—சோழவளநாடு சோறுடைத்து. நன்றய்த்தான் அரசர் உபசரித்தார். உண்ண உணவும், உடுக்க ஆடையும், அணிந்துகொள்ள நல்ல ஆபரணங்களும் அளித்தார். ஆனால் நம் நாட்டைவிட்டு அங்கிருக்கப் பிடிக்காமல்தான் வந்துவிட்டேன்.

கேரளன் :—உங்கள் புலமையை மெச்சுவதற்கு அங்குப் புலவர்களுக்குத்தான் என்ன குறைவா, அல்லது புலவர்களை ஆதரிக்கும் அரசன்தான் என்ன எனியனா? அங்கு உங்கள் திறமையெல்லாம் காட்டினீர்களல்லவா?

புலவர் :—என் புலமையைக் காட்ட வசதியேயில்லை. என்னைத் தெரிந்தவர்கள் போலவே எல்லாரும் வரவேற்றார்கள். தங்கியிருந்தேன். என் நன்றியையும் திறமையையும் காட்ட ஒரு பாட்டுப் பாடினேன். அரசரும் மனமுவந்து பரிசுகள் கொடுத்தார். வாங்கிக்கொண்டு வீட்டில் கொடுத்துவிட்டு, இருப்புக்கொள்ளாமல் தங்களிடம் வந்துவிட்டேன்.

கேரளன் :—என்ன பாட்டுப் பாடினீர்கள்? சொல்லுங்கள் கேட்போம்.

புலவர் :—பாட்டு பெரியது அல்ல. (பாடுகிறார்)

“பயங்கெழு மாமழை பெய்யாது மாறிக்
கயங்களி முளியுங் கோடை யாயினும்
புழற்கால் ஆம்பல் அகலடை நீழல்,
கதிர்க்கோட்டு நந்தின் சுரிமுக ஏற்றை
நாகிள வளையொடு பகல்மணம் புகூஉம்
நீர்திகழ் கழனி! நாடுகெழு பெருவிறல்
வாந்தோய் நீள்குடை வயமாள் சென்லி!
சான்றோர் இருந்த அவையத்து உற்றோன்
ஆசா கென்னும் பூசல் போல
வல்லே களைமதி அத்தை உள்ளிய
விருந்து கண்டு ஒளிக்கும் திருந்தா வாழ்க்கைப்
பொறிப் புணர் உடம்பில் தோன்றி என்
அறிவுகெட நின்ற நல்கூர்மையே”

(புறம் 266)

கேரளன் :—பாட்டு மிக நன்றாய் அமைந்துள்ளது. இந்த ஒரு பாட்டுக்கே எல்லாம் கொடுக்கலாமே! இருந்தாலும் தங்களைப்பற்றிக் குறைவாகச் சொழ்விடத்தில் சொல்லிக் கொள்ளலாமா?

புலவர்:— “கரப்பிலா நெஞ்சின் கடனறிவார் முன்னின்று
இரப்பும் ஓர் ஏள ருடைத்து” (1053)

என்று திருவள்ளுவர் பெருமானே பாடியுள்ளார்.
முறைமையறிந்து கொடுக்கும் பெரியவர்களின் முன்மின்று
கேட்பதே பெருமைக்குரியதுதானே?

(திரை விழுகிறது)

காட்சி 2

இடம்:—ஆட்சி மண்டபம்.

காலம்:—முற்பகல்.

மக்கள், மன்னன் கேரளன், புலவர் குன்றாரார், பிறபுல
வர்கள், மந்திரிகள் முதலானோர்.

(திரை தூக்கப்படுகிறது)

கேரளன்:—என்ன குன்றார்ப் புலவரே, உணவு வேளை
வந்து விட்டது. இன்றைய கொலு முடிந்து
விட்டது. செல்வோம் எழுந்திருங்கள்.

புலவர்:—அரசே மன்னிக்கவேண்டும். நான் வந்து இரண்டு
திங்கள் ஆகின்றன. ஊரில் மனைவியும் மக்களும்
எப்படி இருக்கின்றனரோ! ஊருக்குச் சென்றுவர
உத்தரவு ஆகவேண்டும்.

கேரளன் :—ஊர் ஊர் என்று நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறீர்களே; நாங்களெல்லாரும் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களல்லரா? அங்கு அவர்களுக்கு என்ன குறைவு நேர்ந்துவிடும்? சோழன் கொடுத்த தெல்லாம் அங்கேதானே இருக்கிறது?

புலவர் :—அரசர் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. சோழன் கொடுத்தது வீட்டிற்குப் போதாது. எனவே தான்

கேரளன் :—குறைவேறு சொல்லுவீர்கள். உங்களையெல்லாம் திருப்திசெய்ய முடியாது போலிருக்கிறதே!

புலவர் :—அரசே, கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. நாங்கள் காப்பாற்றுவீட்டால் நாங்கள் பிறவாமலே இருந்திருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

(பாடுகிறார்)

“மன்பதை காக்கும்நின் புரைமை நோக்காது
அன்புகண் மாறிய அறனில் காட்சியொடு
நும்மனோரும் மற்று இனையர் ஆயின்
எம்மனோர் இவண் பிறவலர் மாதோ!

(புறம் 210)

கேரளன் :—எனக்கு இன்று ஏனோ களைப்பாக இருக்கிறது. தங்களுக்கு இங்கேயே விடைகொடுத்து விடுகிறேன். சென்று வாருங்கள். பிறகு ஓய்ந்தபோது வாருங்கள்.

[புலவருடைய கண்கள் கலங்குகின்றன. அனைவரும் எழுந்திருக்கின்றனர். திரை விழுகிறது.]

காட்சி 3

இடம் :—குன்றா ரருகே ஒரு மரத்து நிழல்.

காலம் :—மாலை.

மக்கள் :—குன்றார்ப்புலவர், இரண்டு முதியவர்கள்.

முதியவன் I :—ஐயா, தாங்கள் எந்த ஊர்? களைப்படைந்து வந்திருக்கிறீர்களே, ஏதேனும் உண்கிறீர்களா?

புலவர் :—என் ஊர் குன்றார். இந்த ஊர்தானே அது! மாட மாளிகை முதலியன புதிதாக இருக்கின்றனவே! நடுப்பகலில் புறப்பட்டேன். மனம் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மனம் போனபடி நடந்தேன். இங்கு வந்து விட்டேன்.

முதியவன் II :—இந்த ஊர்தான் குன்றார். நீங்கள் இந்த ஊர்க்காரராயிருந்தும் இது தெரியவில்லையா? உங்களைப் பார்த்தால் ஊருக்குப் புதியவராகவும் இருக்கிறது; எங்கோ அடிக்கடி பார்த்தது போலவும் இருக்கிறது.

புலவர் :—நான் குன்றா ரன்தான். அடிக்கடி வெளியூருக்குப் போய்விடுவதால், ஊரார் அத்தனை பேரையும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை. நான் இருப்பது மேலைத்தெரு.

[ஆட்கள் பல்லக்குடன் வருகிறார்கள். பல்லக்கி லிருந்து புலவர் மனைவியும் ஐந்து வயதுச் சிறுவன் ஒருவனும் கீழே இறங்குகிறார்கள்.]

புலவர் :—என்ன! நீங்களா! என் கண்களையே நம்பமுடியா
வில்லையே! என்ன மாயம் இது!! நான் காண்பது
கனவா அல்லது நனவுதானா!

மனைவி :—பெருமானே! அரசர் கேரளர் நம் வீட்டைப்
பெரிய மாளிகையாக்கிவிட்டார். ஊரையும்
பெரிதாக்கி விட்டார். அதன் பேரையும்
பெருங்குன்றூர் என்று மாற்றிவிட்டார்.

முதியவன் I :—ஐயா, அரசன் உங்களுக்குப் பெருங்குன்றூர்க்
கிழார் என்று பட்டம் கொடுத்தாராம். இப்போது
தெரிகிறது. தாங்கள் புலவர் ஐயாவின் குமாரரா?
உங்களால் எங்களுக்கெல்லாம் பெருமை.

முதியவன் II :—நீங்கள் நெடிதுகாலம் வாழவேண்டும்.
தங்கள் நிலத்தையெல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளும்
படி எங்களை அரசர் அனுப்பியுள்ளார்.

புலவர் :—என்ன இது! அந்த நாள் கண்ணன் குசேலருக்குச்
சொல்லாமல் கொடுத்த செல்வத்தைப் போலல்
லவா இருக்கிறது. ஆ! ஆ!! அரசன் பெருந்
தன்மையை எப்படிப் புகழ்வது? இதனால்தான்
என்னை அனுப்ப மறுத்தானே? புலவருக்கு
உதவிய அவன் புகழ் என்றும் மறையாது. வாழ்க
அரசன் இருப்பொறை.

அனைவரும் :—வாழ்க பெருங்குன்றூர்ப் புலவர். வாழ்க!
வாழ்க!!

(திரை விழுகிறது)

முற்றும்.

